

A felnőttek rontják el

Talán ez a kitétel ragadott meg legjobban Sarkadi Nagy Emília Hivatásunk tudatában? című riportjában, amelyet egy 22 éves bölcsészről idéz, miszerint „a felnőttek okoskodása ront el mindent?” Ez az okoskodás, — nevezhetnénk gondoskodásnak is — rendszerint jószándékkal írvitott fegyver, amely gyakran

díció, presztízs, stb. — alapján állnak. Nem vitás persze, hogy a jól fizetett állás, a hagyomány, az általános vélemények, a divatos pályák igenis determinálják a hivatás megválasztását, az ezzel kapcsolatos elképzeléseket. A baj inkább az, hogy pontosan a hivatástudat rovására hatalmasodnak el az okoskodó, gondos-

Tanár lesz-e a bölcsészhallgató?

A vitaindító cikk nyomán rövid felmérést végeztem az V. éves bölcsészhallgatók körében. A két feltett kérdésre — *Miért jöttél az egyetem bölcsészkarára?* és — *Mit fogsz csinálni a tanulmányaid befejezése után?* — viszonylag egységes, de annál kevésbé megnyugtató válaszokat kaptam. Az összegzés során kide-

neráció semmivel se rosszabb, mint az előző. A baj — többek között — ott van, hogy az orvos, a mérnök, a közgazdász és egyáltalán mindazok, akik így vagy úgy kötődnek az egzakt tudományokhoz, megbecsült tagjai társadalmunknak. A tanár, kevésbé az. Egy mérnök, egy orvos „tudja miért tanul”.

A választásra, — hogy tanár lesz-e a jelöltből — legtöbbször még a diploma megszerzése előtt sor kerül, nevezetesen a *gyakorlótanítások alkalmával*. Meggyőződésem, hogy a *végzős hallgatók jelentős százaléka* ebben a rövid kis intervallumban dönt a *tanári pálya elhagyása mellett*. Miért?

A tanárnak is szüksége van bizonyos gyakorlatra, hogy biztos kézzel tudja irányítani diákjai tanulmányait. Társadalmi jelentőségének nagysága nyilvánvaló, hiszen a tizenévesek életét, a leendő tanárok, orvosok, mérnökök, munkások életét tartja kezében. Ha megfelelően orientálja őket, akkor sokukat megment attól a veszélytől, hogy csupán divatból válasszanak maguknak hivatást az élet bármelyik területén. Gyakorlótanításra tehát szükség van, hiszen a tanárjelöltek akkor kerülnek először diákközelbe. Szükség van, de nem a jelenlegi formában! A bizalom, a megbecsülés, sajnos nagyon gyakran hiányzik a szakvezetők és a tanárjelöltek kapcsolatából. S a szakvezetők egy része nem tekinti a gyakorlótanárokat megközelítőleg sem egyenlőnek, „szájukba rájja”, mit kell csinálni. Bénítólag hat a tanárjelöltre az olyan szakvezető állandó jelenléte, aki nem a tárgyi tudást, hanem a külsőségeket figyeli.

Mindezt a legfontosabb periódusban teszik, amikor a tanárjelölteknek végleges választ kell adniuk, elhelyezkedési szándéukat illetően. Ötödéves bölcsész-társaim körében általános vélemény, hogy a *gyakorlótanítás mai formájában nem képes betölteni szerepét*, sőt az ellenkező oldalra billenteni a mérleg nyelvét.

Összegzésképpen annyit lehetne elmondani, hogy nem szabad pálcát törni a tanárjelöltek felé. A többség igenis hivatástudatból választotta ezt a pályát és nem csak az ő hibájuk, ha megváltoztatni kényszerülnek. Problémáik nemcsak egyéni, személyes eredetűek.

BOROSS GYULA

Francia delegáció látogatása

A József Attila Tudományegyetem KISZ UNESCO körének és a Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumnak, mint asszociált iskolának vendégeként négytagú francia delegáció tett látogatást Szegeden február 13—14-én.

A vendégek franciaországi UNESCO szervezetek vezetői voltak és a Magyar UNESCO Bizottság meghívására tapasztalatszerelésre érkeztek hazánkba. Elsődleges céljuk az volt, hogy megismerkedjenek a Magyarországon működő UNESCO szervezetek tevékenységével. Kovács Máténak, a Magyar UNESCO Bizottság tagjának kíséretében ezért látogattak el többek között Szegedre is.

Az első találkozó vendégeinkkel a társadalmi szervek székházának tanácstermében zajlott le, ahol a JATE KISZ-szervezete nevében dr. Vastagh Pál KISZ-titkár köszöntötte a látogatókat. Ezt követően szívélyes hangulatú eszmecsere bontakozott ki a vendéglátó szegedi diákok és a franciaországi UNESCO szervezetek vezetői között. Ennek során felvetődött az a gondolat, hogy a szegedi UNESCO-s diákok felveszik a kapcsolatot valamelyik francia ifjúsági szervezettel. A küldöttség tagjai itt tartózkodásuk második napján látogatást tettek a JATE Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumában és a Móra Ferenc kollégiumban.

A tudományegyetem KISZ UNESCO körének egyébként két jelentősebb rendezvénye lesz ebben a félévben: Dr. Ágoston György egyetemi tanár, a kör patrónusa filmvetítéssel kísért előadást tart az UNESCO pedagógiai intézményeiről; ellátogat hozzánk és előadást tart április második felében a Magyar UNESCO Bizottság főtájkára, dr. Malter Sándor.

CSILLAG ANDRÁS

éppen fordítva sül el, mint amerre céloztak vele. Vajon miért?

Köztudott, hogy egyeteminkre a bejutás már magában véve komoly próbatétel. Ezért már megindul a gimnáziumban a nagy versenyfutás, a pontok gyűjtögetése, külön tanár, protekciós hajszolás, hivatáspszichológia és így tovább, egyetem begyetem tengertánc. Az egész család figyelme a felvételizőre összpontosul, a barátok, a tanárok mind segíteni akarnak, hiszen nagy a tét.

Na és, mi a helyzet a leendő egyetemi hallgató portáján? Több variáció lehet. Például már eleve fizika-zseniként született és a televízióban is szerepelt a „Kis fizikus” című vetélkedőn. Ilyen esetben szerencsés szituációval van dolgunk, mert a felvételi körül babáskodók buzgalma mégis nagyjából a fizika tudománya felé irányul — végülis helyesen, ez lesz a választott pálya. A probléma azonban akkor jelentkezik, ha „a nagy megpróbáltatás” előtt álló fiatalnak még nincs kialakult véleménye, vagy ha van is, az mindenki szerint valami teljesen lehetetlen butaság, amiről beszélni sem szabad.

Igy aztán ellentét keletkezik a „dédelgetett” és a „dédelgetők” között. Az esetek nagy többségében a „dédelgetők” diadal-maskodnak. Az érvek pedig a józan, számítás — anyagiak társadalmi rang, családi tra-

dió megfontolások a felvételire való fene-nagy hajszában. Sokszor már az egyetemi évek alatt derül ki — rossz volt a ló, amire tettek.

Amikor pedig a friss diplomás elhelyezkedése kerül napirendre, „bolond lesz” esetleg az ideálisnál kedvezőtlenebb állásba menni. Miért is? Hiszen alapvetően azért jött erre a karra, arra a szakra, mert az itt megszerzett diploma olyan állást biztosít, ahol dől a pénz, „lesz bútor, kocsi, minden, ami kell.” És ha mégsem? Akkor kibírhatatlanok a munkatársak, a fizetés parányi és egyébként is minden a lehető legrosszabb. A hivatástudat — ha ugyan volt egyáltalán — vereséget szenvedett. Persze újra is lehet kezdeni mindent, most már a keserű tanulságok levonásával, de öt év elveszett, nehéz pótolni.

Meggyőződésem, hogy a fentiekben boncolgatott jelenség nem csupán „egyedi ügy”. Klubestek, KISZ gyűlések, előadások közötti szünetek gyakran felbukkanó vitatémája a hivatástudat, tehát az egyetemi ifjúságot széleskörben érintő és érdeklő problémáról van szó. Mégis, hogy a választott pálya iránti elkötelezettség a hallgatók hány százalékáról mutatható ki, arra pontos választ talán egy nagyobb lélegzetű felmérés vizsgálat és a vitaindító riport kapcsán felmerülő észrevételek adhatnak.

MILASSIN LÁSZLÓ

rült, hogy a megkérdezettek több mint fele hivatástudatból, a tanári pálya iránti szeretetből választotta a bölcsészkarat. A hallgatók egy kis hányada „csupán” az irodalom szeretetéből hivatkozott, míg a többiek legtöbbször egy-egy vállrandítással kísért véleményét a következőkben lehetne összefoglalni:

„Fiatal voltam még ahhoz, hogy dolgozzam, eljöttem hát az egyetemre. A bölcsészkar látszott a legalkalmasabbnak, mert itt csak jól kell tudni beszélni. Azt meg mindenki tud.”

Úgy látszik, szépen és meggyőzően beszélhettek, mert már ötöd-évesek... Mások egy-egy magávalragadó középiskolai tanár egyéniség hatását emelték ki, mint követendő példát.

A feltett második kérdésre mintegy 30 egyetemista közül alig tíz válaszolta azt, hogy *tanulmányai befejezése után tanárként kíván elhelyezkedni*. És a többiek? Újabb egyharmad szívesen választaná ezt a pályát, de *igényeik többnyire a fővároshoz, vagy egy-egy nagyobb városhoz kötődnek*, ahol csaknem lehetetlen szakjaiknak megfelelő állást találni. A maradék *mereven elzárkózik* a tanári pályának még csak a gondolatától is. *Indoklatban központi helyet foglal el a pénz.*

Mi van a felmérés rideg és nem kevésbé kiábrándító tényei mögött? Mindenek előtt: a problémák forrását nemcsak a mai fiatalságban kell keresni. Ez a ge-

Bálozunk

A József Attila Tudományegyetem hagyományos farsangi bálját idén február 9-én rendezte meg a Tisza szálló összes termeiben, dr. Polinszky Károly művelődésügyi miniszterhelyettes díszelnökletével. A néptáncsoport nyitótáncá után a hajnali 4 óráig tartó bálon a Bergendi együttes, a Sakál vokál és Kárpáti Mihály népzene-kara szórakoztatta az egyetem oktatóit, dolgozóit, és hallgatóit.

A József Attila Tudományegyetem Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumának KISZ Bizottsága február 10-én este az iskola dísztermében megrendezte a IV. osztályos tanulók hagyományos szalagavató bálját.

Február 17-én a Szegedi Orvostudományi Egyetem tartotta — dr. Szabó Zoltán egészségügyi miniszter legfőbb védnöksége alatt — farsangi bálját. Az egyetem oktatói, hallgatói és vendégeik a Tisza szálló összes termeiben reggel 4 óráig szórakoztak.

A Szegedi Orvostudományi Egyetem Gyógyszerésztudományi Karának végző hallgatói és a Magyar Gyógyszerészeti Társaság Csongrád megyei szervezete 1973. március 3-án este rendezte hagyományos Gyógyszerész bálját a Tisza szálló összes termeiben.

A fotómontázst a tudományegyetemi bál vendégeiről és a Bergendi együttesről Takáts László készítette.

